

A woman with long dark hair, wearing a black dress, is running through a field of tall grass. Her hair and dress are blowing in the wind. The background is a bright, cloudy sky. The overall mood is one of urgency and escape.

LINDA JANSMA

CIRKEL VAN HET KWAAD
UITVERKOREN

DE CRIME COMPAGNIE

LINDA JANSMA

Uitverkoren

DE CRIME COMPAGNIE

CRÈME DE LA CRIME

© 2017 Linda Jansma

Omslagontwerp: Stance Bouwmeester, Studio 100%, www.studio100procent.nl

Boekverzorging: Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem

Foto omslag: © Mark Owen / Trevillion Images

Auteursfoto: Vicky Keulen, PhotograVics

ISBN 978 94 6109 359 2

NUR 305

Meer informatie over De Crime Compagnie op www.crimecompagnie.nl

*'Remembrance of things past is not necessarily
the remembrance of things as they were.'*

- MARCEL PROUST -

– Eerder –

Met wijd open ogen luisterde ze naar de stilte, gespitst op elk geluid dat kon wijzen op iemands aanwezigheid op de gang. Ze was bang. Heel erg bang. Maar ze had geen keus. Niet als ze wilde dat hun leven nog enige zin had.

Ze draaide haar hoofd op het kussen en keek naar de donkere rug naast haar. Ze hoorde zijn zachte, regelmatige ademhaling en wist dat hij sliep. Als ze haar plan wilde doorzetten, moest ze dat nu doen. Ze keek naar de wekker; het was 01.59 uur; het donkerste moment van de nacht. Het middelpunt van de hondenwacht, zoals haar vader zou zeggen. Een uitdrukking die hij had overgehouden aan zijn tijd op zee.

Het lichaam naast haar bewoog, de ademhaling stopte even, om daarna over te gaan in een licht gesnurk. Ze moest nu gaan. Alles was stil, iedereen sliep.

Geruisloos liet ze zich uit bed glijden, liep op blote voeten naar de deur en draaide de ouderwetse knop om. De scharnieren piepten licht en geschrokken hield ze haar adem in, toen het zachte gesnurk achter haar ineens stopte. Drie, vier seconden stond ze daar en was ze doodsbenuwd dat hij wakker zou worden, maar toen klonk er een zucht en begon opnieuw het gesnurk.

Haastig glipte ze door de smalle kier van de deur en sloot hem behoedzaam. De gang was schaars verlicht; het zeil op de vloer voelde ijskoud aan. In de verte hoorde ze een vaag gemompel: ze waren in de Gemeenschapszaal. Wat deden ze daar?

Niet over nadenken.

Zolang ze daar waren, merkten ze haar afwezigheid niet op. Ze draaide zich om en liep in tegenovergestelde richting de gang door. Een kort gevoel van opluchting ging door haar heen; een gevoel van vrijheid dat vrijwel direct overvloedde in nieuwe angst. Ze had dan wel de eerste stap gezet, maar ze was nog lang niet veilig. Het gevaarlijkste deel moest nog komen.

Voor een deur stopte ze en nadat ze eerst links en rechts de gang in had gekeken, opende ze hem en ging de kleine, donkere ruimte binnen. Zodra ze de deur achter zich gesloten had, knipte ze het licht aan en liet haar ogen langs de schoonmaakspullen gaan die in metalen stellingen langs de muren waren opgeslagen. Ze liep direct naar de meest linkse, tastte tussen een rij emmers en trok een stapeltje kleding tevoorschijn: een dunne broek, een shirtje en twee paar slippers. Verder een meisjesjurk, een vestje en kniekousen.

Gejaagd trok ze de broek en het shirt aan over haar nachthemd. Ze hield de slippers in haar hand, klemde het jurkje, het vestje en de kniekousen onder haar arm en doofde het licht. Vervolgens opende ze voorzichtig de deur weer en liet haar blik door de gang gaan. Er was niemand te zien. Geluiden waren er niet, behalve een zacht tikken van verwarmingsbuizen.

Nog steeds op blote voeten haastte ze zich terug de gang door. Toen na enkele ogenblikken het gemompel in de Gemeenschapszaal weer klonk, bleef ze staan en luisterde met ingehouden adem. Niemand leek haar kant op te komen. Ze hoorde nu duidelijk zijn stem. Zacht, maar dwingend. Alleen de klank al deed haar verstijven en zonder te luisteren naar wat er gezegd werd, liep ze verder tot bijna aan het einde van de gang. Daar glipte ze de middelste van drie deuren door, zoals Lianne haar verteld had.

Ze kwam in een ruime kamer, waar drie stapelbedden stonden. Het was donker en het enige wat ze kon onderscheiden waren de lichaamsvormen die onder de dekbedden lagen. Het gaf niet; ze wist precies welk bed ze hebben moest.

‘Micaela,’ fluisterde ze en schudde zachtjes aan de schouder van

het kind dat in een van de onderste bedden lag. ‘Micaela, word eens wakker.’

Het kind bewoog en draaide zich om. ‘Mama?’ vroeg ze met een slaperig stemmetje.

‘Sst, niet praten,’ fluisterde ze. ‘Wees stil.’ Ze sloeg het dekbed open en hielp het meisje overeind. Ze trok haar snel en op gevoel de kniekousen aan, schoof het jurkje over haar hoofd en deed tot slot het vestje eroverheen.

‘Mama?’ vroeg het meisje weer. ‘Wat gaan we doen?’

‘Op avontuur,’ fluisterde ze. ‘En nu stil. Anders horen ze ons en dat mag niet, anders is het niet leuk meer.’ Door het donker leidde ze het meisje naar de deur. Een kind in een van de andere bedden bewoog, uit een ander bed klonk een zacht kuchje. Vervolgens werd het weer stil.

Ze trok voorzichtig de deur open en met het meisje aan de hand glipte ze de gang op, en liep terug naar waar ze vandaan was gekomen. Enkele minuten later duwde ze een grote klapdeur open die toegang gaf tot een enorme keuken en duwde het meisje naar binnen.

‘Hier,’ zei ze zacht en zette een van de twee paar slippers voor het meisje neer. ‘Trek deze aan. We gaan naar buiten.’

Op het moment dat ze haar eigen slippers op de grond had gezet en haar voeten erin schoof, flakkerden de lampen aan het plafond. Heel even knipperden de tl-buizen, maar toen baadde de ruimte in het volle licht.

‘Lieve Natania,’ klonk een zachte, bijna warme stem. ‘Waarom doe je dit?’

In een reflex duwde ze Micaela achter zich en stapte achteruit, tot ze beiden tegen de muur stonden, haar lichaam voor dat van het meisje. Haar ogen vonden die van hem en zijn blik deed de haartjes in haar nek overeind staan. ‘Elijah...’ begon ze. ‘I-ik...’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Niet doen, Natania,’ zei hij. ‘Geen leugens. Je wilde ons verlaten. Toch?’

Even staarde ze hem alleen maar aan, maar toen knikte ze bijna

onmerkbaar, niet in staat om tegen hem in te gaan.

Hij glimlachte; een lach die algauw vervaagde. Hij fronste zijn wenkbrauwen en vroeg: 'Waarom, Natania?'

Ze zweeg, niet wetend wat het juiste antwoord zou zijn. Elke reactie kon verkeerd zijn, elk woord een motief voor zijn toeloze woede, die hij altijd via anderen tentoonspreidde. Ze voelde de pijn in haar bovenarm, de plek waar ze met het mes gesneden had. Om vrij te kunnen zijn. Verlost te kunnen zijn van hém. Tevergeefs.

'Je stelt me teleur, Natania,' zei hij. 'Ik had dit van jou niet verwacht. Vooral niet van jou. Het ging zo goed.'

Hij kwam langzaam op haar af, wat haar eerst enkele seconden deed verstijven. Toen nam ze een impulsief besluit. Ze tilde Micaela op en met het kind in haar armen rende ze naar de keukendeur. De enige weg naar de vrijheid. De enige weg die ze nog kon gaan. Ze duwde met haar elleboog de deurkruk omlaag, gooi- de de deur open en verdween naar buiten, de inktzwarte nacht in.

Ze had een kater. En niet zo zuinig ook. Vroeger, in haar studententijd, had ze lang niet zo veel last van alcohol gehad als nu. Toen kon ze het ene na het andere glas achterover slaan en de volgende ochtend opstaan – zonder hoofdpijn – alsof ze een lange en vreemde nacht achter de rug had.

Officier van justitie Jules Declerck sloeg de map dicht die voor haar op het bureau lag. Hij bevatte alle relevante informatie over de zaak die woensdag zou voorkomen en waarover ze haar twijfels had. Ze was al dagenlang bezig om iets te vinden waarmee ze de rechtbank zou kunnen overtuigen van haar gelijk, maar tot nu toe had ze niets bruikbaar gevonden. En dit moment was ook niet echt het meest geschikte tijdstip om erover na te denken. Ze reikte naar het stripje paracetamol naast de lege beker koffie en drukte er een uit. De vierde al. Ze stond op, verliet haar kamer op het parket in Leeuwarden en liep naar de toiletten waar ze met een paar slokken uit de kraan de paracetamol wegspoelde.

‘Wat zie jij eruit,’ klonk het achter haar.

Via de spiegel zag Jules dat het Astrid was, de parketsecretaris die haar veelvuldig bijstond in verschillende zaken. Ze kwam uit een van de toiletten en liep naar de wastafel om haar handen te wassen.

Jules mocht Astrid graag. Ze was behept met een flinke dosis gezond verstand en wist als enige in het pand met de wisselvallige stemmingen van Jules om te gaan.

‘O wacht,’ ging Astrid verder, nog voordat Jules iets kon zeggen. ‘Je was de afgelopen dagen in België! Voor het testament, toch?’ Ze

droogde haar handen en keek opzij. ‘Hoe was het?’

Jules haalde haar schouders op. ‘Het huis is nu van mij, als je dat bedoelt. Meer is er niet.’

‘Jee,’ zei Astrid alleen maar.

Wat zou ze ook nog meer moeten zeggen? Alles was al gezegd. Haar broer was dood. Ze had hem gevonden toen ze samen met haar ex Harry Simones naar haar ouderlijk huis in Oud-Heverlee was gereden om met hem te praten. Haar broer was juist vrijgekomen na een detentie van twintig jaar voor de moord op hun vader. Jules had zo veel vragen gehad, waarom hij het gedaan had, wat er die avond gebeurd was. Want zelf wist ze er niets meer van. Verdrongen, had de psychotherapeut uit haar jeugd gezegd. Ooit op een dag zouden de herinneringen terugkomen, was haar ook verteld. Maar voor nu moest ze het doen met wat ze wel wist: haar vader was door haar broer vermoord toen zij twaalf was, en vlak daarna was haar moeder verdwenen, nadat ze Jules bij een oom en tante in Nederland had gebracht. En alle hoop die ze had gehad om meer informatie van haar broer te krijgen, was de grond ingestampt op het moment dat ze hem vond, in de oude leunstoel van haar vader, met in het midden van zijn voorhoofd een gat, veroorzaakt door een kogel uit een 9mm pistool.

Ze voelde een hand op haar schouder en schrok op.

‘Gaat het wel?’ vroeg Astrid. ‘Je ziet in en in bleek.’

Jules glimlachte even. ‘Ik heb gewoon een kater,’ zei ze, terwijl ze een paar plukken van haar opgestoken haar terug op hun plek duwde, en Astrid via de spiegel kort aankeek.

‘Een kater?’ herhaalde Astrid. ‘Jij?’

‘De eerste sinds... laat me denken... 2005.’

‘En dat komt door...’ Ze maakte haar zin niet af, maar Jules begreep wat ze bedoelde.

Door hem. Door haar broer Remi.

‘Het komt wel goed,’ zei ze.

‘Misschien kun je voor vandaag beter naar huis gaan,’ begon Astrid. ‘Dan heb je...’

‘Laat me nou maar,’ snauwde Jules. En toen, mompelend: ‘Bovendien, wat moet ik thuis doen?’

‘Bijkomen,’ zei Astrid. ‘De laatste maanden waren al hectisch, en dan nu nog de dood van je broer. Is het onderzoek al gestart?’

Jules knikte. ‘Maar er zijn totaal geen aanknopingspunten, zeggen ze, en dat is logisch. Hij had net twintig jaar in de bak gezeten, waar zouden ze moeten beginnen?’ Ze draaide zich een kwartslag om en keek Astrid aan. ‘En zullen we het nu laten rusten?’

Zonder op antwoord te wachten liep ze de toiletten uit en zette koers naar haar kamer. Ze had helemaal geen zin om over Remi te praten en al helemaal niet over zijn dood. Behalve dat ze er niets van snapte, zat het haar dwars dat ze zelf zo weinig kon doen. Ze was officier van justitie, leidde onderzoeken naar de meest uiteenlopende misdaden en klaagde de daders daarvan aan. Maar in het geval van de moord op haar broer begon ze niets. Omdat België niet onder haar jurisdictie viel. Waar was nu die eenheid van Europa, waar iedereen altijd over leuterde? Ver te zoeken, in ieder geval.

Achter zich hoorde ze Astrids stem door de gang: ‘Straks samen lunchen?’

Ze stak haar hand op ter bevestiging, op hetzelfde moment dat haar mobiel overging. Ze haalde hem uit de zak van haar jasje en terwijl ze haar kamer binnenliep nam ze op. ‘Jules Declerck.’

‘Jules, Peter hier.’

‘Peter,’ zei ze. ‘Zeg het eens.’

Peter Vrooms, rechercheur bij de Leeuwarder politie, stak meteen van wal. ‘We hebben een dode. De schouwarts geeft geen verklaring van natuurlijk overlijden af.’

‘Is de identiteit bekend?’

‘Nee. Maar er is wel iets raars met hem.’

Echt Peter weer.

‘Specificeer “raar”, Vrooms.’

Even bleef het stil. Toen zei hij: ‘Zijn vingerafdrukken zijn onleesbaar.’

Met een klap liet journalist Harry Simones de deur van het appartementencomplex achter zich dichtvallen. Hij moest opschieten wilde hij nog op tijd zijn. Eigenlijk was het een belabberde plek waar ze hem wilde ontmoeten. Het centraal station, *of all places*. Op maandagochtend, juist nu de hele boel daar overhoop lag door verbouwingen en dan ook nog eens op een tijdstip dat hele stromen forensen de perrons overspoelden om hun trein te halen. Misschien was het haar bedoeling wel, die drukte. Om niet op te vallen. Of om zich veiliger te voelen.

Hij had vreemd opgekeken toen hij de dag ervoor gebeld werd door de vrouw die zichzelf Tanja noemde – een fakenaam, dat voelde hij meteen. Het was maar een kort gesprekje geweest. Warzig ook. Ze had niet gezegd waar ze zijn naam en nummer vandaan had, maar dat was vast via zijn nieuwsblog. Wel had ze iets gompompeld over dat zijn site veel mensen bereikte en dat ze niemand vertrouwde. Dat vond hij raar; ze kenden elkaar niet, dus waarom vertrouwde ze hém dan wel? Ze wilde hem spreken, had ze gezegd, over iets wat ze niet door de telefoon kon vertellen.

Harry had eerst aangedrongen op meer informatie. Zijn nieuwsblog was inderdaad groot – met een slordige anderhalf miljoen unieke hits per maand zelfs een van de grootste van Nederland – maar dat betekende niet dat het als uitlaatklep gebruikt kon worden voor elk flutverhaal dat iemand maar kwijt wilde. Ze zou toch echt iets specifiekker moeten zijn voordat hij er tijd en energie in ging steken. Meer informatie had ze hem echter niet gegeven, maar wel had ze hem bijna gesmeekt haar te ontmoeten. Hij wist niet waarom, maar hij had het idee dat de vrouw doodsbang was en omdat dat zijn nieuwsgierigheid had gewekt, had hij gehoor gegeven aan haar verzoek.

Hij parkeerde zijn auto op het terrein naast het gebouw van Rijkswaterstaat, pakte zijn rugtas en liep vervolgens terug naar het station. Elke keer als hij hier kwam leek alles anders en moest

hij zijn weg weer zien te vinden via allerlei omwegen omdat oude routes waren afgesloten, terwijl een vriendelijk bord met excuses mededeelde dat het allemaal maar voor even was.

Al voordat hij de hoofdingang had bereikt, zag hij het: de zwaailichten. En de politiewagens op de taxistandplaats voor het station. Wat nu weer? Een springer? Maar dat deden ze toch niet op het station? Bovendien was Leeuwarden voor alle treinen het eindpunt; er raasden geen intercité's doorheen waar iemand gewoonweg voor kon stappen. Nieuwsgierig wrong Harry zich tussen een paar mensen door en werd uiteindelijk net als alle anderen tegengehouden door een afzetlint op enkele meters afstand van de hoofdingang.

Verdomme.

Harry wreef over zijn voorhoofd. Hoe kwam hij nu bij Tanja? Ze zou in de stationshal op hem wachten, had ze gezegd. Een van de agenten keek in zijn richting en meteen probeerde Harry hem met een handgebaar zijn kant op te krijgen, maar dat mislukte. De agent draaide zich om en zei iets tegen zijn collega die naast hem stond. Ondertussen werd de groep mensen langs het afzetlint steeds groter en Harry hoorde het gemopper en gevloek, dat varieerde van 'ik mis mijn trein!' tot 'kut-politie'.

'Wat is er eigenlijk gebeurd?' vroeg Harry aan een gezette man die er al had gestaan toen hij aankwam.

'Een dooie,' zei de man.

Harry keek weer naar de gesloten deuren van het station. Een dode. Dit kon een geweldige scoop opleveren. Het toeval wilde dat hij juist hier was, terwijl de rest van zijn collega's nog van niets wist; dat moest hij gebruiken. Maar dan had hij wel meer informatie nodig. Het gesprek met Tanja kon hij op dit moment wel vergeten. Als ze al in de hal had gestaan, zou ze nu vast zijn weggestuurd. Of ze was er zelf al vandoor gegaan. Hij keek op zijn mobiel of ze hem soms gebeld had, of een berichtje had gestuurd.

'Wel wel, Simones,' klonk het ineens. 'Jij bent er ook altijd als de kippen bij, hè?'

Harry keek op, recht in de ijsblauwe ogen van Peter Vrooms die hem met een grijns aanstaarde, en fronste geërgerd zijn wenkbrauwen. Hij had een hekel aan de rechercheur. Grote mond, totaal geen fatsoen, messcherp en rancuneus. Alles wat Harry verafschuwde. Het enige wat in Vrooms' voordeel sprak was dat hij een uitstekend politiemann was en zich nogal beschermend opstelde tegenover Jules, de officier van justitie met wie Harry ooit een relatie had.

‘Ik ben hier omdat ik een afspraak met iemand heb,’ zei hij.

‘Tuurlijk,’ beaamde Vrooms. ‘Ik ook.’

Harry gromde wat en wilde eerst weglopen, maar bedacht zich. Vrooms was wel degene waar hij informatie van kon loskrijgen. Althans, dat kon hij proberen.

‘Een bekende?’ vroeg hij daarom zo nonchalant mogelijk.

‘Of ik een afspraak heb met een bekende?’ zei Vrooms. ‘Nee, Simones, dat lijkt mij niet.’

‘Ik bedoel of jullie al weten wie die dode daarbinnen is.’

Vrooms lachte luid. ‘En jij wil mij wijsmaken dat je hier voor een afspraak bent?’

‘Toevallig wel, ja.’

‘En hoe weet jij dan van een dode?’

‘Dat hoorde ik net van hem.’ Harry wees met zijn duim opzij, naar de plek waar eerst nog de gezette man had gestaan, maar van wie de plaats nu door twee jonge vrouwen in sportkleding was ingenomen. ‘Nou ja, van iemand die daar stond.’

‘Tuurlijk,’ zei Vrooms weer.

Harry voelde de irritatie groeien, maar hij hield zich in. ‘Jullie weten het dus nog niet?’ probeerde hij weer.

‘Van mij ga je niks horen, Simones,’ zei Vrooms. ‘Dat weet je.’ Hij keek om toen hij zijn naam hoorde en stak zijn hand op naar een jonge rechercheur die Harry herkende als Ted Kramer. Vrooms richtte zich weer tot Harry en vervolgde: ‘Als er wat te vertellen valt, hoor je het wel van de persvoorlichter.’ Vervolgens draaide hij zich om en liep terug het station in.

Harry keek hem na en ving nog net een glimp op van Jules die samen met Vrooms en Kramer in het gebouw verdween. Dus zij was de leidende officier in deze zaak. Hij glimlachte.

■ ■

‘Zijn ze weggebrand?’ vroeg Jules. Ze keek van een afstandje naar het slachtoffer dat half weggezakt op een bankje in de stationshal zat. Een bebloede stiletto naast het bankje op de grond was door de technische recherche voorzien van een bordje met daarop nummer drie. Onder het bankje lag een plas bloed, dat via de arm en de hand van het slachtoffer op de grond was gedruppeld.

‘Je bedoelt de vingerafdrukken?’ vroeg Vrooms.

Ze knikte.

‘Geen idee. Het ziet er allemaal gaaf uit, volgens de schouwarts.’

Jules zweeg en deed een stapje naar voren. Verder kon ze niet vanwege het contamineren van de plaats delict, iets waar elke forensisch onderzoeker allergisch voor was. Ze boog wat voorover en zag nu dat er een flinke snijwond over de keel van de man zat. Zijn shirt was besmeurd met inmiddels donker opgedroogd bloed.

‘Zijn er getuigen?’ vroeg ze.

‘Tot nu toe niet.’

‘Wie heeft hem gevonden?’

‘De medewerkster van de servicedesk. Die gaat om halfzeven ’s ochtends open.’

Jules haalde haar blik van de man en keek om zich heen. De wachtruimte – of eigenlijk gewoon een bankje in de centrale hal – was ruim en open, en ze vroeg zich af hoe het kon dat hier een man vermoord was zonder dat iemand dat gezien had.

‘Hoelang is hij...’ begon Jules, maar ze stopte halverwege haar zin. Het exacte tijdstip van overlijden zou ze later wel van Tamsin Meulmans, de patholoog-anatoom, te horen krijgen.

‘Niet zo heel lang,’ antwoordde Vrooms toch haar halve vraag. ‘Volgens de schouwarts een uur of vijf.’

Jules keek nogmaals om zich heen en draaide zich toen weg van de plaats delict. Ze had genoeg gezien en nu liet ze het over aan de experts.

‘Hangen hier ergens camera’s?’ vroeg ze aan Vrooms, die haar samen met Ted Kramer op de voet volgde.

‘Ja,’ reageerde Kramer en wees achter zich naar de schuifdeuren. ‘We gaan de beelden opvragen.’

‘Mooi,’ zei ze en liep weg, terwijl ze aanvulde: ‘Als er nieuws is, hoor ik het graag.’

‘Jules,’ riep Vrooms haar na.

De schuifdeuren gingen al open toen ze zich omdraaide.

‘Gaat het wel goed met je? Je ziet er niet zo florissant uit, eerlijk gezegd.’

‘Het gaat prima,’ zei ze. ‘Doe jij je werk nou maar, oké?’

Kribbig liep Jules het station uit. Dat was nummer twee. Ze wist zelf ook wel dat ze er niet formidabel uitzag. De wallen onder haar ogen spraken boekdelen en de huid van haar gezicht had in lange tijd niet zo grauw gezien. En dat kwam echt niet alleen door die kater. Ze dronk zelden veel; dit keer was een uitzondering geweest. Simpelweg een ongewone reactie op alles wat er gebeurd was. Nee, dat was niet waar, het kwam ook door de nachtmerries die na Remi’s dood in alle hevigheid waren teruggekeerd. Die hadden ervoor gezorgd dat ze de afgelopen twee weken amper geslapen had en dat liet zijn sporen na.

Terwijl ze het sjaaltje rond haar hals wat lossier trok, liep ze naar rechts, waar een politieagent het afzetlint voor haar omhooghield zodat ze eronderdoor kon. Een grote groep mensen had zich inmiddels langs de afzetting verzameld. Het verbaasde Jules keer op keer dat mensen in het algemeen zo vreselijk nieuwsgierig waren en dan vooral naar zaken die bij andere mensen leed veroorzaakten. Ongelooflijk.

Jules knikte de agent toe en haastte zich tussen de stukken opgebroken stoep door naar de provisorisch aangelegde voetgangersoversteekplaats. Ze was lopend gekomen omdat het station op

nog geen kilometer van het parket aan het Zaailand lag. Toch was ze blij toen ze even later het pand binnenliep. Het was broeierig buiten, wat volgens de weerberichten een aanloopje was naar een paar zeer warme dagen, waaraan de zomer van dit jaar tot nu toe een ernstig gebrek had gehad.

‘Frank Thiellis heeft gebeld,’ meldde Astrid, zodra Jules uit de lift stapte. Zelf ging ze net de lift in en draaide zich daar weer om. ‘Hij wil je spreken.’

‘Waarover?’ vroeg Jules. ‘Toch niet al over de zaak waar ik net vandaan kom?’

Astrid kon nog net haar schouders ophalen voordat de liftdeur zich sloot.